

IŽANGA VIENARAGIO METAI

Leila Flečer ištiesė kojas, ir jai pirštus pakuteno šil-
tas, visomis vaivorykštės spalvomis saulėje žėrintis
smėlis. Ji labai apsidžiaugė, kad šiandien nuspren-
dė ankstėliau atvykti į Prizmės paplūdimį. Buvo pa-
skutinė semestro diena, ir vienaragio raitelė turėjo
apie daug ką pagalvoti. Atokiau nuo Vienaragių
akademijos šurmulio ji rado gražią jūros įlanką, iš
kur galėjo žvelgti į vandenyną, klausytis, kaip ramiai
pliuکش, pliuکش, pliuکش pliuškena bangos, ir skaityti.
Krantas buvo lenktas kaip pasaga, o iš miško, ply-
tinčio netoliese, kur augo tropikų gėlės, jūros vėjelis
atnešė malonų kvapą.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– O, labas! – šūktelėjo Leila, pamačiusi būrelį krabų, kurie caksėdami koralų rausvumo žnypliu-kėmis judėjo putoto vandens link. Kitoje pusėje pora Skraidančių zuikučių, stebuklingų būtybių pūkuotomis ausimis ir gražiais drugelių sparnais, lyg atsakydami krustelėjo ūsus ir ore apsukdami ratą tarytum tarė: „Labas! Kaip laikaisi?“

Leila atsiduso iš laimės. Tai turbūt jaukiausia įlanka Vienaragių saloje. O šią valandėlę čia buvo tik ji...

– Ir tu taip pat, Ledynai, – greitai ištarė mergaitė, draugiškai apglėbdama vienaragį.

Prigludęs šalia žvilgantis baltas vienaragis tyliai prunkstelėjo ir nosimi niuktelėjo Leilą. Saulei žaidžiant vandenyno bangelėse jo karčiai spindėjo ryškiau nei bet kada, o ant kailio mirguliavo žėrintys turkio spalvos lopinėliai.

Kai Leila pirmą kartą atvyko į Vienaragių akademią, jai buvo baugu prieiti prie tokios nuosta-

YPATINGA VASARA

bios būtybės, o tuo labiau ant jos jodinėti. Kitaip nei kiti „Safyro“ apartamentų mokiniai, ji visada jausdavosi laimingiausia skaitydama knygą su savo mėgstamais veikėjais. Ir niekada nemanė, kad vieną dieną pati gali tokia tapti.

– Klausyk, Ledynai... – sušnibždėjo Leila. – Argi ne stebuklas, ką gali vieni metai?

Mokymasis joti Leilai buvo didžiulis drąsos išbandymas, bet ji nekeistų nė akimirkos, praleistos Vienaragių akademijoje. Užmegzti ryšį su Ledynu ir tapti gera vienaragio raitele buvo jos didžiausios svajonės išsipildymas! Dabar kartu su draugais iš „Safyro“ apartamentų jos pareiga buvo saugoti Vienaragių salą – ypatingą vietą viso pasaulio magijos širdyje.

Leila atsirėmė į Ledyno šoną ir atsivertė Kibirksčiuojančią knygą – užburtą enciklopediją, kurią atrado pačią pirmąją dieną akademijoje. Tai buvo reta ir brangi knyga, kupina stebuklingų paslapčių

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

apie salą. Leila atsargiai pervertė puslapį ir tuoj pat ore virš jos ėmė suktis bei vinguriuoti sidabriniai šviesos siūlai, kol išryškėjo ant vienaragio šuoliuojanti miniatiūrinė figūrėlė.

Faradėja kartu su savo vienarage Kibirkštėle Vienaragių saloje atrado daug įdomių dalykų, – garsiai perskaitė mergaitė. – Viską – nuo stebuklingų Spindinčių žvaigždžių ežero savybių iki vonios putų išradimo, – Faradėja įrašė Kibirkščiuojančioje knygoje, pavadintoje savo vienaragio vardu.

Leila pastūmė aukštyn akinius. Jai taip patiko ši istorija! Ponia Faradėja turbūt buvo pati nuostabiausia mokslininkė.

– Gal šią vasarą ir mums pasiseks, Ledynai, – nekantriai ištarė ji. – Galbūt atrasime ką nors nuostabaus – kaip Faradėja ir Kibirkštėlė!

Ledynas padrąsinančiai prunkštelėjo, tada žaismingai krimstelėjo Leilai ausį. Vienaragio raitelė pratrūko kikenti.

YPATINGA VASARA

– Nemanau, kad Ledyno knyga būtų panaši, – atsakė ji, – bet norėčiau, kad tokia būtų!

Leila užvertė knygą ir priglaudė prie krūtinės. Baigėsi mokslo metai, o priešaky – visa vasara. Galbūt ji tebuvo mergaitė su vienu ar dviem mėnesiais, bet kas žino, ką ji gali nuveikti? Galbūt atėjo laikas kam nors parašyti visiškai naują istoriją Kibirskčiuojančioje knygoje...

PIRMAS SKYRIUS

– Štai kur jūs!

Leila padėjo Kibirksčiuojančią knygą ir žvilgtelėjo į tolį, kur pasirodė dvi jos draugės, intensyviai mojuojančios jai iš kitos įlankos pusės. Leila paslaptis mirktelėjo Ledynui ir atsistojo. Jų ramybės laikas baigėsi.

– Labas, Sofija! Labas, Ava! – šūktelėjo ji.

Sofija Mendoza ir Ava Bandži, kaip ir Leila, buvo iš „Safyro“ apartamentų. Pirmuosius metus Vienaragių akademijoje jos praleido juose, kartu rūpinosi vienaragiais ir su draugais – Izabele, Roriu bei Valentina – turi ką prisiminti.

YPATINGA VASARA

– Štai kur jūs! – šūktelejo Sofija. – Eime, nes praleisit vakarėlį.

Nuostabus Sofijos vienaragis vaivorykštės spalvų karčiais pavizgino uodegą ir suprunkštė. Laukinės Žvaigždės rage jau švytėjo Šviesos Magija. Buvo mokslo metų pabaiga ir ji norėjo švęsti! Geriausia Sofijos draugė Ava pririsnojo ant Lapelio – mielo sarto vienaragio violetiniais žiedlapiais nusagstytais karčiais. Kai Ava užmezgė ryšį su Lapeliu, atsi-skleidė jų nepaprastos Augalų Magijos galios, ir jie tapo nesulaikoma jėga kovoje su tamsiąja magija Vienaragių saloje.

Kol Leila susirinko daiktus, Ava prijėjo prie Sofijos ir ištiesė ranką, norėdama ją paspausti. Šios atostogos jos draugei žadėjo būti ypatingos – namuose Sofijos turėjo laukti tėtis! Ji penkerius metus nebuvo mačiusi savo tėčio Mailo Mendozos,

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

garsaus vienaragio raitelio. Sofija manė, kad tėtis žuvo gindamas salą nuo Ravenzelos, Grimorijos karalienės. Tačiau tiesa pasirodė esanti dar paslaptingesnė!

– Mes pasiruošę! – linksmi šūktelėjo Leila, lipdama ant Ledyno į balną.

Draugės šuoliavo ant savo vienaragių palei pakrantę, o jiems iš po kanopų ant smėlio sklido maži vaivorykštiniai žėručiai. Netrukus krante prie vandens pasirodė keli ryškiaspalviai paplūdimio skėčiai. Šalia jų švystelėjo ugninių plaukų kuokštas, kuris galėjo būti tik Valentinos Piktosios, gyvenusios apartamentuose. Prijojusios arčiau mergaitės pamatė ir Izabelę Armstrong ant savo dangaus mėlynumo vienaragės Upės. Izabelė ir Valentina įsikarščiavusios žaidė paplūdimio tinklinį.

– Še tau! – sušuko Valentina ir truktelėjo vadeles. Vienaragė Žarija staiga puolė į priekį, o jos kano pos sušvito vario spalva. Ugnies magijos pliūpsnis

YPATINGA VASARA

sviedė tinklinio kamuolį aukštyn per tinklą, bet per aukštai, kad Izabelė jį pasiektų.

– Niekaip! – riktelėjo ji, kai kamuolys pralėkė jai virš galvos ir įkrito tiesiai į vandenyną. Akimirksniu Upės ragas ėmė švytėti ryškia purpurine spalva. O kai ji mostelėjo uodega, iš jūros ištryško vandens magijos fontanas, pagavo kamuolį ir pakėlė jį. Kamuolys nuskriejo tiesiai Izabelei, o ši tvirtu smūgiu pasiuntė jį, besisukantį spirale, virš tinklo.

– Ei! – šūktelėjo Valentina. – Taip neteisinga!

– Tikrai! – šypstelėjo Izabelė, ištiesdama ranką ir paglostydama Upei kaklą. – Mes per geri!

Leila nusprendė palikti Izabelę ir Valentiną žaisti, o pati priėjo pasisveikinti su vieninteliu jų klasėje esančiu berniuku – Roriu Karmaiklu. Roris kilstelėjo akinius nuo saulės ir nusišypsojo savo įprasta šelmiška šypsena. Jis gulėjo išsitiesęs ant paplūdimio

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

gulto šalia savo vienaragės Audros. Abu ilsėjosi, kramsnodami Dangiškas uogas iš krepšelio.

– Nori užkąsti? – paklausė jis, ištiesdamas vieną paskanauti Ledynui.

Leila nudžiugo – Ledynas labai mėgo Dangiškas uogas! „Safyro“ apartamentų mokiniai buvo pasiruošę svajonių vakarėliui paplūdimyje, kai pasirodė niūrus pilkas debesis. Audra pastatė ausis, ir jos kūnu perbėgo žaibas. Ryžtingai žvelgdama vienaragė pasuko į debesį savo ragą ir – *spragt!* – panaudojo savo oro magiją, kad jį nublokštų.

– Ir toliau taip gerai darbuokis, Audra! – šūktelėjo Roris, mesdamas jai dar vieną sultingą Dangišką uogą.

Leila nusišypsojo ir patiesė rankšluostį ant smėlio. Visi tikėjosi smagiai paplūdimyje praleisti popietę – paskutinę kartu prieš atostogas. Leila ilsėjosi saulėje skaitydama Kibirkščiuojančią knygą, o Ava

YPATINGA VASARA

ir Sofija ėmėsi statyti vaivorykštės spalvų smėlio pilį. Kol jos smagiai formavo sienas ir bokštelius, Lapelis panaudojo savo magiją – sukūręs nuostabią rožinę gėlę įsmeigė ją ant aukščiausio bokšto viršūnės.

– Oho! – aiktelėjo Ava, suplodama rankomis. – Tobula, Lapeli!

– Labai pasiilgsiu šios vietos vasarą, – atsiduso Sofija giliai įkvėpdama vandenyno oro. – O ypač tavęs, Laukine Žvaigžde.

Laukinė Žvaigždė linktelėjo galvą, žvelgdama į savo raitelę giliomis, apvaliomis akimis. Vienaragė visa širdimi ilgėsis savo jaunosios raitelės, bet suprato, kaip svarbu jai grįžti į gimtuosius namus. Sofija ir jos draugai iš „Safyro“ apartamentų į akademiją įstojo ypatingu laiku – Vienaragio metais. Jie būdavo tik kartą per penkerius metus, kai naktiniame danguje sužibdavo piestu stovinčio vienaragio pavidalo žvaigždynas. Kelias savaites į

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Vienaragių salą viena po kitos krisdavo žvaigždės, suteikdamos jai naujos magijos.

Galėdama valdyti Šviesos Magiją, Laukinė Žvaigždė jautė ypatingą ryšį su tomis žvaigždėmis. Kai kurios krintančios žvaigždės paliesdavo žemę baltai žėrėdamos ir virsdavo vienaragių jaunikliais. Kiekvienas naujas vienaragis salai buvo brangesnis už deimantus. Tačiau brangiausias buvo trys šio žvaigždyno Karūnos Žvaigždės. Jų magija buvo daug galingesnė ir pavojingesnė. Paskutiniaisiais Vienaragio metais ieškodamas Karūnos Žvaigždžių dingo Sofijos tėtis. Laukinės Žvaigždės akys paplūdo ašaromis – buvo skaudu net pagalvoti apie tą siaubingą laiką.

– Bus puiku grįžti pas šeimą, – tarė Sofija, grąžindama Laukinę Žvaigždę iš prisiminimų. – Tėtis sakė, kad pagamins man ypatingą sugrįžimo namo vakarienę!

Saulėje žvilganti vienaragė akimirksniu nušvito, prisiminusi, kiek daug jos abi pasiekė. Praėjusį se-

YPATINGA VASARA

mestrą įvyko kažkas stebuklingo: nepaisant sunkumų, Sofija ir Laukinė Žvaigždė rado tris Karūnos Žvaigždes ir pasinaudojo jomis, kad sugrąžintų Sofijos tėtį. Taip pat ji sugrąžino ir Grimorijos salą. Mailas Mendoza buvo kalinamas Grimorijoje nuo pat įspūdingojo mūšio, kai pasiaukėjo gelbėdamas Vienaragių salą. Ten tykojo tamsiosios piktojo valdovo vardu Lazulas jėgos, kurios įkalino raitelį permatomame ledo narve.

Sofija parodė didelę drąsą, sujungdama tris Karūnos Žvaigždes. Ji visada tikėjo savo tėčiu, kad ir kas nutiktų, o šis tikėjimas galiausiai jį išgelbėjo. Laukinė Žvaigždė labai apsidžiaugė, kad vėl pamatys Mailą, bet baigiantis dar vieniems Vienaragio metams ji nenustojo galvoti, kas laukia ateityje. Buvęs jos raitelis išgelbėtas, bet kelias į Grimoriją vėl atviras, o tai nežadėjo nieko gero.

Laukinė Žvaigždė ištiesė kaklą ir padėjo jį Sofijai ant peties. Bent jau kol kas buvo malonu tiesiog le-

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

pintis saulėkaitoje vienai šalia kitos, klausantis nerūpestingo draugų šnekučiavimosi ir juoko.

– O kaip tu, Leila? – paklausė Sofija. – Gal norėtum praleisti vasaros atostogas Vienaragių saloje?

Leila užvertė knygą ir net pašoko cyptelėdama iš laimės.

– Ne tai, kad norėčiau! – atsakė ji. – Noriu būti kaip Faradėja iš Kibirksčiuojančios knygos. Bet kad būčiau tokia tobula kaip ji, reikia tobulo plano, todėl mudu su Ledynu šią vasarą dirbsime pas poną Bitkrėslių! Būsime geriausi šios akademijos moksliniai asistentai, o tada liks tik žingsnis iki tikrų mokslininkų, kad atrastume ką nors nuostabaus ir parašytume apie tai Kibirksčiuojančioje knygoje!

Sofija sumirksėjo pažvelgusi į draugę, per sekundę suvokdama, ką išgirdo. Ponas Bitkrėslys buvo malonus žmogus, bet eidamas vyriausiojo Vienaragių akademijos mokytojo pareigas, jis mieliau vartė dulkėtas bibliotekos knygas, nei leidosi į nuo-

YPATINGA VASARA

tykius salai tyrinėti. O Sofija juk ne taip įsivaizdavo puikų laiko praleidimą...

– Bet juk norėjai *savanoriauti* mokykloje vasarą? – neatlyžo ji.

– Tu teisi! – linktelėjo Leila, bet nutilo pamačiusi suglumusią Sofiją ir pridūrė: – Ava juk irgi čia lieka?

– Tik kol mama grįš iš kruizo, – atšovė Ava, čiupdama Lapelio vadeles. – Tada savo jaunąjį vienaragį turėsiu iškeisti į – *ach* – du savo brolius.

Sofija ir Leila nespėjo nieko pasakyti, nes švilpdamas virš tinklo praskriejo kamuolys.

– Žiūrėkit! – šūktelėjo Valentina.

Ledynas sužvingo tarsį atsakydamas, o jo ragas sutvisko šalta mėlyna spalva. Kamuolys iškart stebuklingai pakibo ore, o paskui pasuko atgal pas žaidėjas.

– Ateikit pažaisti su mumis! – paragino Izabelė. – Noriu iš *tikrųjų* pažaisti!

Valentina ir Žarija šnirpštelėjo, bet šiek tiek pasitraukė, kad būtų vietos kitiems. Roris ir Audra, Ava

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

ir Lapelis suskubo užsiimti savo vietas, bet Leila prisėdo ant savo paplūdimio rankšluosčio.

Sofija šyptelėjo. Leila visą vasarą galėjo praleisti įknibusį į knygą!

– Vėliau paskaitysi, – tarė Sofija. – Eime, Leila! Mums liko tik kelios valandos pabūti kartu, – ir švelniai paėmusi draugę už rankos nusivedė per smėlį.

